

MINU SÕNA SINU SÕNA

ERIN KELLY

MINU SÕNA

SINU SÕNA

Inglise keelest tõlkinud Elina Adamson

 TÄNAPÄEV

Originaali tiitel:

Erin Kelly

„He said / She said“

Hodder & Stoughton, 2017

Copyright © ES Moylan Ltd, 2017

Eestikeelne tekst © Elina Adamson ja AS Tänapäev

Toimetanud Nele Otto-Luts

Kujundanud Inga Joala

ISBN 978-9949-85-507-0

Trükitud AS Pakett trükikojas

www.tnp.ee

Minu õele, Shonale

Täielikul päikesevarjutusel on viis etappi.

Esimene faas. Päikesezettale ilmub Kuu vari. Päike näeb välja, nagu oleks sellest tükike välja haugatud.

Teine faas. Kuusõõr katab pea kogu Päikest. Viimased valguskiired tungivad läbi lohkude kuukraatrite vahel, andes teineteist katvatele taevakehadele teemantsõrmuse välimuse.

Täielik varjutus. Kuu katab Päikese üleni. See on päikesevarjutuse kõige dramaatilisem ja kõhedam staadium. Taevas tumeneb, temperatuurid langevad ja loomad-linnud jäävad sageli vakka.

Kolmas faas. Kuuvari hakkab vaikselt kohalt liikuma ja Päike ilmub taas välja.

Neljas faas. Kuu ei kata enam Päikest. Varjutus on läbi.

Seisame kõrvuti tähnilise peegli ees. Meie peegelkujutised väldivad silmkontakti. Nagu minu riided, on temagi omad musta värvi, ja nagu minu riided, on temagi omad ilmselgelt valitud hoole ja lugupidamisega. Kummagi üle meist ei mõisteta kohut, vähemalt mitte ametlikult, aga me mõlemad teame, et sellistel puhkudel mõistetakse alati kohut just naise üle.

Kabiinid meie selja taga on tühjad, ukсед paokil. Seda võib kohtumajas pidada privaatsuseks. Tunnistajapink pole ainus koht, kus tuleb iga oma sõna hoolikalt silmas pidada.

Köhatan. Heli põrkab plaaditud seintelt vastu, matkides miniatuuris fuajee täiuslikku akustikat. Siin kajab kõik vastu. Koridorid kumisevad asutuseuste kinni ja lahti prõmmimisest ning krigisevatest kärudest, mis veavad süles kandmiseks liiga raskeid toimikute hunnikuid. Kõrged laed haaravad igast sõnast kinni ja heidavad need moonutatult tuldud teed tagasi.

Oma avarate ruumide ja liigsuurte saalidega kohtumaja petab ruumitaju. Mõju on tahtlik, loodud meenutama sulle sinu tühisust kriminaalkohtu õiglase masinavärgi kõrval, mõeldud pärssima vannutatud ütluste ohtlikku, kiirgavat mõjuvõimu.

Ka aeg ja raha on moonutatud. Õigusemõistmine neelab kulda – ühe mehe vabaduse kindlustamine läheb maksma kümneid tuhandeid naelu. Pealtvaatajate rõdul istuv Sally Balcombe kannab ehteid, mis

on väärt sama palju kui väike korter Londonis. Isegi kohtuniku nahast tool haiseb raha järele. Lehk levib siiani.

Ent tualetid, nagu igal pool mujalgi, on suurepärased staatuse ühtlustajad. Naiste tualettruumis pole endiselt võimalik vett peale lasta, seep on endiselt otsas ja ukسلukud on endiselt katki. Ebatõhusad loputuskastid pahisevad lärmakalt, muutes privaatse vestluse võimatuks. Kui tahaksin midagi öelda, peaksin karjuma.

Silmitsen tema peegelpilti pealaest jalatallani. Sirge lõikega kleit varjab keha kurve. Olen oma juuksed, needsamad heledad pikad juuksed, millesse Kit mu juures kõigepealt armus, needsamad juuksed, mida ta väitis end pimedaski nägevat, tõmmanud kooliemme kombel kuklasse krunni. Me mõlemad näeme välja ... silmatorkamatud on vist õige sõna, kuigi seni pole keegi mind veel selle sõnaga kirjeldanud. Tüdrukutena festivalilt ei tunneks keegi meid ära: tüdrukutena, kes värvisid oma kehad ja näod kuldseks, et kuupaistel keerelda ja huilata. Neid tüdrukuid pole enam, nad mõlemad on omal moel surnud.

Väljas langeb raske uks valjusti kinni ja me mõlemad võpatame. Saan aru, et ta on sama närvis kui mina. Lõpuks kohtuvad meie peegelpiltide pilgud, mõlemas hääletud küsimused, mis on liiga suured – liiga ohtlikud –, et need valjusti välja öelda.

Kuidas asjad nii kaugemale läksid?

Kuidas me siia jõudsime?

Kuidas see kõik lõpeb?

esimene faas

1

LAURA

18. märts 2015

London on Suurbritannia kõige suurema valgusreostusega linn, kuid isegi siin on põhjapoolsetes äärelinnades kella nelja paiku hommikul tähti näha. Meie laepealses töötoas on tuled kustutatud ja Veenuse nägemiseks ei ole Kiti teleskoopi vajagi – kahvatusinine planeet ripub kõrvarõngana kuusirbi küljes.

Linn jääb mu selja taha. Siit avaneb vaade äärelinna katustele, mille kohal kõrgub Alexandra palee. Päeval ajal on tegemist malmist, tellisest ja klaasist viktoriaanliku monstrumiga, aga öisel ajal on see justkui taevast lõikav piik, mille raadiomasti tipus helendab punane täpik. Sama värvi ööbuss tuiskab läbi muidu nii tühja tänava. Siin näitab London oma veelgi ehtsamat 24-tunni kultuuri kui West Endis. Veel enne kui viimane Türgi kebabikoht ukсед suleb, läkitab Poola pagariäri juba esimese saadetise tee. Siia elama tulla polnud minu valik, aga olen sellesse paika nüüdseks armunud. Suures saginas on teatavat anonüümsust.

Kaks lennukit plingivad teineteise radu ristates. Korrus allpool magab Kit sügavalt. Tema sõidab ära ja ometi olen mina see, kes reisiärevuses und ei saa. Ma pole juba ammu kogu öö maganud, aga praegusel ärkvelolekul ei ole mingit pistmist beebidega kõhus, kes tantsivad mu põie peal ja peksavad mind üles. Kit kirjeldas kord päriselu kui varjutuste vahelist igavat aega, kuid minu jaoks on see turvaline aeg. Beth on juba kahel korral meie otsimise nimel teisele poole maailma sõitnud. Ainult reisides oleme leitavad. Mõni aasta tagasi palkasin era-detektiivi ja tegin talle ülesandeks leida meid üles ainult meie eelmiste

elude paberjälgede kaudu. Ta ei saanud hakkama. Ja kui tema meid ei leidnud, ei leia ka keegi teine. Kõige vähem veel Beth ega isegi Jamie vahenditega mees. Viimane tema saadetud kiri leidis mu üles neliteist aastat tagasi.

See on teismeeast alates esimene täielik päikesevarjutus, mida Kit ilma minuta näeb. Isegi nendest varjutustest, millest ta ilma jäi, jäi ta ilma koos minuga, minu pärast. Minu seisundis ei ole reisimine hea mõte ja olen oma rasedusele nii tänulik, et polegi väga kade elamusest ilmajäämise tõttu, kuigi olen Kiti pärast tohutult mures. Beth tunneb mind. Ta tunneb *meid*. Ta teab, et Kitile haiget teha tähendab mind hävitada.

Vaatan aeglates kaares loojuvat Kuud. Sama joont pidi liigub minu püüdlük ärksameelsus, hetkes-olemise-teraapia, mis peaks lõpetama paanikahood veel enne, kui need alguse saavad. Reetlik varajane sümptom on juba kohal: kõikide mu ihukarvade kerge valveseisak, mis tundub, justkui tõmbaks keegi härmalõngast salli mööda mu käsivarsi. Seda kutsutakse somatisatsiooniks, psühholoogilise kahju füüsiliseks ilminguks. Ärksameelsus peaks aitama mul eristada *soma*'t *psyche*'st. Mängin tähekonstellatsioonidega punktide ühendamise mängu. Seal on Orion, üks vähestest tähtkujudest, mille igaüks võib ära tunda, ja pisut põhjapoole jäävad Seitse Õde¹, mis on andnud nime ka ühele lähedalasuvale linnaosale.

Kiigun edasi-tagasi kannalt päkkadele ja keskendun vaibakiududele paljaste varvaste all. Kit ei tohi mind ärevana näha. See rikuks ta reisi ja pikas perspektiivis soovitaks ta mulle vaid rohkem psühhoteraapiat ning sellest on mulle juba küll ja veel. Kui pead hoidma sellist saladust nagu mina, ei saa raviga kuigi kaugele minna. Psühhoterapeudid kinnitavad ikka, et seansid on konfidentsiaalsed, justkui nende Ikea diivan oleks mingi püha pihipaik. Ent minu pihtimus on seaduserikkumine ja ma ei saa seda mitte kellelegi usaldada. Hagid ei aegu ei siin riigis ega ka minu südames.

Kui hingamine jälle ühtlustub, pöördun aknast eemale. Valgust on täpselt nii palju, et Kiti kaart joonistub välja. Muidugi mitte ori-

---

1 Seitse Õde – inglise keeles *Seven Sisters*, Londoni põhjaosas asuv piirkond.

ginaal – too hävis –, hoopis selle suure vaevaga taastatud koopia. See oli hiigelsuur reljeefkaart kogu maailmast, risti-rästi täis millimeetri täpsusega kaardile liimitud punaseid ja kuldseid niite. Kuldsed kaared märgivad juba nähtud varjutusi; punased neid, mida võime veel oma eluaja jooksul näha. Osa rituaalist on pärast mõnd rännakut koju tulla ja asendada punased niidid kuldsega. (Ja kuna tegemist on Kitiga, on ta arvutanud välja oma eeldatava eluea, kasutades nii oma perekonnalugu, elustiili kui ka keskmise eluea pikkuse üldist trendi, mille kohaselt peaks vanadusnõtrus tema reisiväevi kärpima alles üheksakümneaastaselt. Seega peaksime oma viimast varjutust nägema aastal 2066.)

Aastaid tagasi libistas Beth sõrmedega üle algupärase kaardi ja siis ma rääkisingi talle meie plaanidest.

Huvitav, kus ta siin planeedi peal praegu asub? Vahel mõtlen, kas ta üldse veel elus on. Ma pole talle kunagi surma soovinud – hoolimata kõigest halvast, mis ta meile on põhjustanud, on ka tema olukorra ohver –, aga ma olen sageli soovinud, et ta oleks ... „Kustutatud“ on vist õige sõna. Aga tema asukohta pole võimalik leida. Proovi otsida märksõna „Elizabeth Taylor“ ja vaata, kui kaugele sa jõuad, enne kui samanimeline näitleja või kirjanik su otsingu mõttetuks muudab. Ka hüüdnimi Beth ei vähenda otsingutulemusi oluliselt. Paistab, et ta on haihtunud sama tõhusalt nagu meiegi.

Jamiet pole ma juba aastaid otsinud. See on liiga ebamugav, arvestades, kuidas ma selle kõigega seotud olen. Tema suhtekorralduse ristiretked on ära tasunud ja kui täna ta nimi otsingusse panna, on tulemuste seas küll ka kuritegu, kuid ainult tema enda poolt heakskiidetud kontekstis. Esimesed tulemused puudutavad valimiskampaaniaga seotud tegemisi, toetust, mida ta osutab nii ekslikult kui ka õiglaselt süüdistatud meestele, kutsudes üles kaitsma isiku anonüümsust kuni süüdimõistmiseni. Ma ei jõua kunagi paarist esimesest reast kaugemale, mul hakkab paha. Samas pean end siiski kursis hoidma, seega vältisin probleemi nii, et seadistasin Google'i teavitama mind niipea, kui tema nimi esineb koos ainsa teise sõnaga, mis loeb. Bethi nimega pole teda mõttekas otsingus seostada, sest selle naise eluaegne ano-

nüümsus on garanteeritud. Seadus on selle taganud, hoolimata sedasorti kohtuprotsessi tulemustest. Eks tal oli vist õnne – mingis mõttes oli meil kõigil õnne –, et kogu istung leidis aset enne sotsiaalmeediat ja klaviatuuripartisane, kelle verine kirg on isikute tuvastamine.

Valgus trepimademel reedab Kiti ärkamist. Hingan sügavalt sisse ja pikalt välja ja ma olen rahulik. Olen paanikahoost jagu saanud. Käärin kampsuni käised üles. See on Kiti oma ja ei tee mind just kauniks, kuid vähemasti on suurus õige ja tundub, et olen juba aastaid selles staadiumis, kus riietan end ainult mugavuse järgi. Isegi enne kui lapseootele jäin, varustasid steroidid mind esimest korda elus puusade ja rindadega ning ma pole ikka veel õppinud oma kehakumerustega toime tulema.

Paterdan trepist alla, hiilides mööda mademel vedelevatest kokkupakitud koikudest. Kui Kit koju tagasi tuleb, peame Juno ja Piperi toa maja teises otsas lastetoaks muutma. Ebausk, vastumeelsus midagi ette võtta, enne kui ta on reisi üle elanud, on mind seni takistanud.

Leian ta voodis istukil juba telefonist ilmatedet kontrollimas, kahvatud vasekarva juuksed pööraselt sagrais. Sõnad „ära mine“ pressivad mu huulile. Teadmine, et mu palve peale jääkski ta koju, on põhjus, miks pean tal minna laskma.